

POHÁDKY

ZUZANA
POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE
JOSEF
POSPÍCHAL

O HASIČÍCH

bambóok

POHÁDKY

ZUZANA
POSPÍŠILOVÁ

ILUSTRACE
JOSEF
POSPÍCHAL

O HASIČÍCH

bambóok

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Zuzana Pospíšilová

POHÁDKY O HASIČÍCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9978. publikaci

Ilustrace Josef Pospíchal

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 112

Vydání 1., 2024

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Josef Pospíchal, 2024

ISBN 978-80-271-7880-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5421-0 (print)

Obsah

Předmluva	7
Kdo pojede dnes?	9
Lahev v kupce sena	13
Upovídaná paní	17
Zachráněná čápata	22
Mráček hasičem	28
Hadice a had	33
Papoušek Bambi	38
Záhadné požáry	43
Žhavá novinka	48
Mazaný zloděj	53
Peklo na nebi	58
Hasičské autíčko	63
Rybízová marmeláda	68
Žízlivý obr	74
Zlomyslník knihovnický	78
Veverky, do lavic!	84
Střechýlek a Rampušík	90
Hasičský ples	95
Loupežnice Berta	101
Velký pohár	107

Předmluva

Hasiči dokážou nad ohněm zvítězit. A nejen to. Umějí odstranit škody, které napáchají další živly, jako jsou voda a vítr. Ve dvaceti zbrusu nových pohádkách se dozvíte, co všechno mají hasiči na starosti, jak vypadá jejich výbava a co všechno umějí. *Pohádky o hasičích*, stejně jako předchozí *Hasičské pohádky*, jsou plné poučné zábavy a zábavného poučení. Na konci každé pohádky se totiž dozvíte užitečné informace.

Kdo pojede dnes?

V garážích hasičské zbrojnice byl právě teď klid. Nikde nehořelo, nikdo nepotřeboval odčerpat vodu ze zatopeného sklepa, vítr neshodil nějaký strom, který by hasiči museli odklidit ze silnice. Dokonce se ani nestala těžká dopravní nehoda, při které by bylo potřeba někoho vyprostit z pomačkaného auta nebo odčerpat vylitý olej či benzín. A právě v těchto chvílích, kdy byli hasiči ve svých kancelářích, zavládlo v garážích ticho, které po chvíli narušilo povzdechnutí největšího hasičského vozu.

„To je nuda. Už bych chtěl zase do terénu,“ prohlásil plechový obr.

„Ty nemáš co mluvit. Vždyť ses sotva vrátil. Ale co já? Naposledy jsem se projela před měsícem,“ durdila se cisterna.

„A co já?“ přidalo se auto s plošinou.

„Tak se mi zdá, že mi tady někdo závidí,“ proneslo hasičské auto, se kterým hasiči vyjížděli nejčastěji.

„Jen se nenaparuj,“ okřikl svého kolegu starší hasičský vůz. Dříve byl na prvním místě, ale teď už byl jen číslo dvě.

„Však vám nikdo nebrání. Až bude další poplach a otevrou se garážová vrata, klidně můžete vyjet taky,“ poradil jim nablýskaný oranžový vůz, se kterým hasiči jezdili nejraději a nejčastěji.

Po těchto slovech zavládlo v garáži opět ticho. Hasičská auta přemýšlela o tom, co právě slyšela.

Asi za hodinu nastal na hasičské stanici poplach. Hasiči během pár chvil oblékli kombinézy a po tyči sjeli dolů do garáže. Opět skočili do svého oblíbeného auta, se kterým v poslední době jezdili nejčastěji. Ostatní vozy po něm zpočátku závistivě pokukovaly. Když se ale otevřela automatická vrata garáže, nikdo nezaváhal. Plošina, cisterna i všechna zbylá auta se daly samy od sebe do pohybu. Projely otevřenými vraty, aby následovaly auto plné hasičů, které mířilo k požáru.

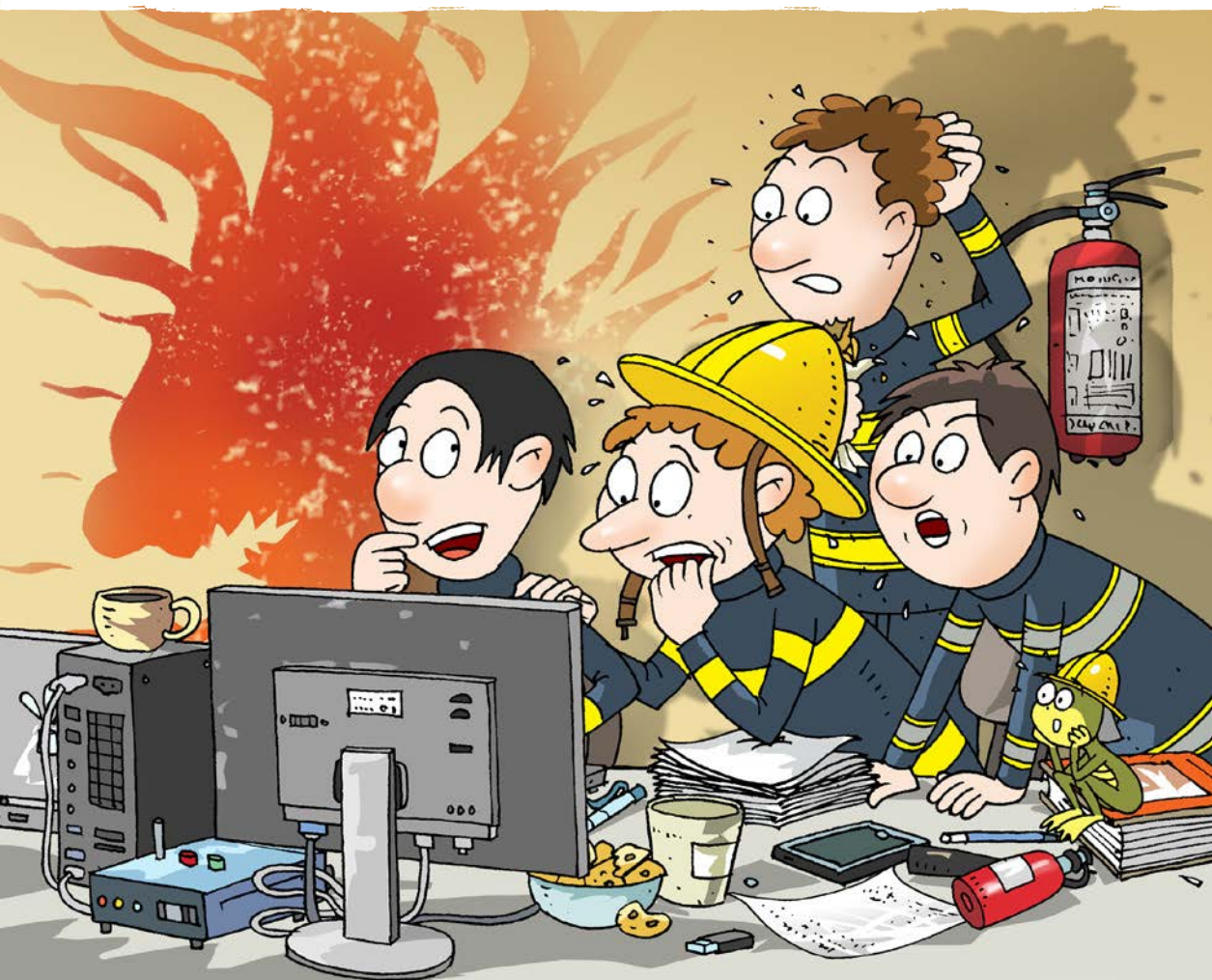
Na stanici mezitím zavládl chaos. Zbylí hasiči, kteří měli službu, nemohli uvěřit tomu, co viděli.

„Kdo odjel s cisternou? Standa?“ vyptával se Luboš.

„Já jsem tady,“ přihlásil se Standa. „To musel být Karel.“

„Já jsem tady, hoši,“ upozornil ostatní hasiče Karel. Všichni nad tím vrtěli hlavou.

„Musíme se podívat na kamerový záznam. Vypadá to, že nám někdo ukradl všechna auta,“ prohlásil nejstarší hasič Vladimír.

Když společně hleděli na monitor počítače a přehrávali si kamerový záznam, nestačili se divit. „Ta auta vyjela k zásahu úplně sama,“ kroutil nad tím hlavou Luboš. Standa chtěl něco říct, ale ozvalo se zazvonění telefonu.

„Poplach! Hoši, honem, začal hořet stoh slámy ve slepičí farmě,“ oznámil ostatním Karel, který hovor přijal.

„Tak to je průšvih. Vždyť nemáme čím hasit, když tu nezůstalo ani jediné auto,“ prohlásil Vladimír. Protože byl ze všech nejstarší a měl spoustu zkušeností, hned si věděl rady. Zavolał k hasičům do sousední vesnice a požádal je o pomoc. Jejich auta totiž byla na svém místě.

Plošině, cisterně i dalším hasičským autům to bylo líto, když se dozvěděly, co se stalo. Musely slíbit, že už nikdy neujedou bez dozoru hasičů.

Víte, že...

- **K výjezdu dispečink pošle přiměřený počet vozidel. Pokud k výjezdu vyjedou všechna hasičská auta, musí být dobrovolní hasiči nebo další stanice v okolí v pohotovosti pro případ dalšího požáru nebo jiné události.**

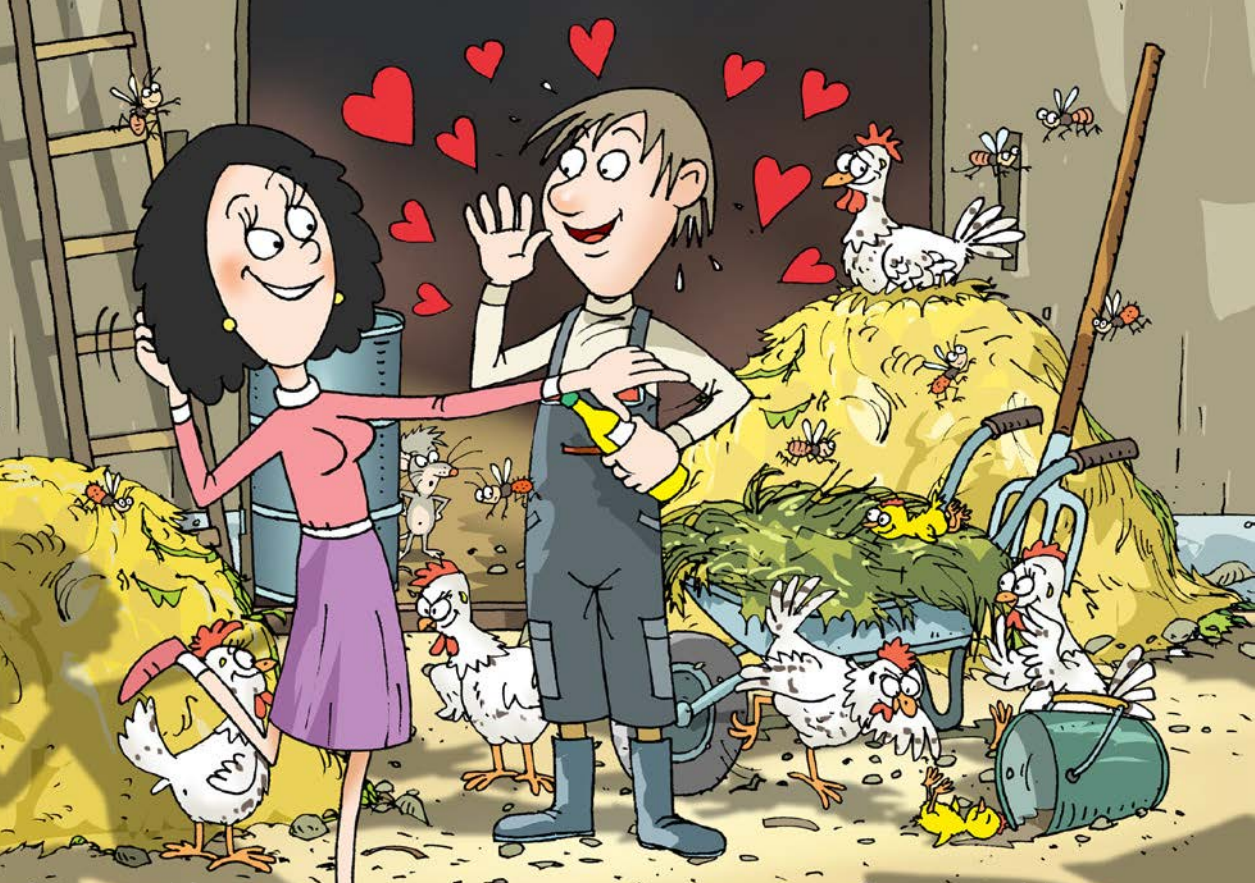
Lahev v kupce sena

Viktor byl mladý muž, který pracoval na slepičí farmě. Jeho úkolem bylo sbírat vajíčka, dávat slepicím čerstvou vodu, čisté seno a dostatek zrní. Občas musel chytat kohouty, kteří se někam zatoulali, nebo natřít plot, aby se slepičkám na farmě líbilo. Práce ho bavila, a navíc bydlel nedaleko. Neměl řidičský průkaz, a tak byl rád, že nemusel nikam dojíždět.

Jednoho horkého letního dne si Viktor přinesl do práce limonádu ve skleněné lahvi. Byla to jeho oblíbená. Pochvaloval si, že skleněná lahev se dá opakovaně použít a neničí životní prostředí jako plastové lahve.

„Viktore, posbírej vajíčka v zelené budově,“ dostal úkol od paní vedoucí.

Žíznivě vyprázdnil obsah celé sklenice a chtěl ji odnést do kanceláře, aby si do ní natočil ještě vodu z kohoutku. Nestihl to. Proběhla okolo něj Eliška a poprosila

ho, jestli by nemohl místo ní odvézt kolečko hnoje na hromadu v zadní části farmy. Elišce vždycky rád pomohl, protože se na něj za to hezky usmála. Její dolíček ve tváři se mu moc líbil. K tomu, aby odvezl kolečko, však potřeboval obě ruce, a tak lahev prozatím odložil na hromádku sena před žlutou budovou. Potom ještě zametl, posbíral vajíčka a zkontroloval líhnoucí se kuřata. V době oběda vypomohl v obchodě s prodejem vajec a pak ještě vyložil pytle se zrním, které dovezlo velké nákladní auto. Byl v jednom kole. Ani na chvíli se nezastavil. Není divu, že na svou skleněnou lahev dočista zapomněl.

K večeru se příjemně ochladilo, slunko zapadlo a slepice i kohouti šli brzy spát. Na farmě zavládlo ticho, které narušilo jen občasné zakdákání nebo zakokrhání, když se nějaké slepici či kohoutovi zdál neklidný sen.

Dalšího dne se pracovní kolotoč opět roztočil. Sluníčko hrálo snad ještě víc než předchozího dne. A to byl průšvih. Když slunce ozářilo skleněnou lahev, paprsky se soustředily na jedno místo. Seno se začalo zahřívát, pomalu doutnalo a nakonec vzplálo. Zpočátku si toho nikdo nevšiml, ale dým, který pronikl malými okénky a větracími otvory do kurníků, začal slepice a kohouty dusit. Poplašené kdákání, pípání a kokrhání přivolalo pracovníky farmy. Okamžitě nastalo pozdvižení.

„Hoří!“ křičeli jeden přes druhého, ale nikdo pořádně nevěděl, co udělat. Karel si sundal své triko a začal s ním mávat. Myslel si, že vítr plameny ochladí, ale bylo tomu přesně naopak. Oheň zesílil a přeskočil k další kupce sena.

„Musíme zachránit slepice,“ bědoval majitel farmy.

„Ale nejdřív bychom měli zavolat hasiče,“ napadlo konečně paní Lídu, která pracovala v kanceláři a vyřizovala objednávky. Věděla, že musí vytočit číslo 150.

Hasiči přijeli právě včas. Mlsné plameny si chtěly pochutnat na budově kurníku, který byl nejbližší. Po strohmě, který stál mezi senem a budovou, vyšplhaly až na střechu. Dál je ale hasiči nepustili. Oheň obklíčili ze všech stran. Natáhli dlouhé hadice a začali na ně stříkat silným proudem vody. Plameny se sice snažily uskakovat stranou, ale nebylo jim to nic platné. Hasiči je během pár chvil zkontrolovali.

Když bylo po všem, začala se vyšetřovat příčina požáru. Co když někdo oheň založil úmyslně? Nakonec se zjistilo, že za všechno může obyčejná skleněná lahev, přes kterou svítilo slunce jako přes lupu. Viktorovi bylo líto, že na lahev včera zapomněl. Od té doby si ale na své věci dával lepší pozor. A vy byste měli taky.

Víte, že...

- **Číslo na hasičskou stanici je 150. Je možné volat i linku tísňového volání 112.**
- **Skleněná lahev může při slunečním svitu působit stejně jako lupa, tedy soustředit paprsky do jednoho místa a způsobit tak požár. Skleněné lahve či brýle bychom neměli nechávat nejen v suché trávě a seně, ale ani v autě.**

Upovídaná paní

Paní Boženka bydlela v panelovém domě s jedním starým kocourem a dvěma rybičkami. Rybičky celou dobu jen mlčely a kocour většinu dne prospal ve svém pelíšku. Paní Boženka si ale chtěla povídat, a proto ráda chodila do různých obchodů. U pokladny vždycky prohodila pár slov s paní prodavačkou. Pochválila čerstvé rohlíky nebo si postěžovala na počasí. Někdy bylo moc horko, jindy příliš větrno nebo ošklivě deštivo, a tak si bylo o čem povídat. Koupila si třeba jenom jeden rohlík, aby mohla za chvíli zajít do jiného obchodu pro dva plátky šunky a přitom si zase s někým popovídat.

Když ještě chodila do práce, mohla si povídat s kamarádkami v zaměstnání a chodit s nimi na společné obědy. Teď už jí zbývalo jen telefonování. Každou chvíli někomu zavolala a vedla dlouhý hovor. Když zrovna netelefonovala, alespoň přemýšlela, komu by mohla zavolat příště. Kamarádce z dětství? Kolegyni z práce? Nebo panu Rudolfovi, který se o ni kdysi ucházel, ale

ze svatby nakonec sešlo? Po pár schůzkách totiž zjistil, že potřebuje svůj klid, který by s paní Boženkou rozhodně neměl.

Dny ubíhaly jeden za druhým a také byly jeden jako druhý. Úplně stejné. Paní Boženka měla pocit, že se potřebuje vypovídat. Párkrát zazvonila na sousedy v jiném patře a zeptala se, jestli nepotřebují s něčím pomoci, nebo je pozvala k sobě domů na kávičku. Kdo se k návštěvě odhodlal, strávil u paní Boženky celý den a měl co dělat, aby ho pustila nejen ke slovu, ale hlavně zpátky domů. Není divu, že se paní

Božence po té zkušenosti všichni vyhýbali. I když byli doma, na její zvonění nereagovali a nechali raději zavřené dveře. Kdyby se s nimi sousedka zapovídala, zdržela by je od práce.

„Dneska bych si mohla uvařit gulášek,“ napadlo paní Boženku. Protože příprava guláše je zdlouhavá, rozhodla se, že zajde jen do jednoho obchodu, kde na jednu nakoupí všechno, co je k vaření guláše potřeba. Cibuli, hovězí maso, paprikové koření, sůl, pepř a česnek. Když se vrátila z nákupu, pustila si rádio a dala se do práce. Při loupání cibule si poplakala. To se hodilo, protože v rádiu byla zrovna reportáž o oblíbené zpěvačce, která přesně před rokem umřela. Když restovala maso, poslouchala zprávy, ve kterých se dozvěděla, že důchodcům od nového roku zvýší důchody. Měla z toho velkou radost a hned se o tu novinu chtěla s někým podělit. Nejlépe s důchodci, kteří bydleli ve stejném paneláku. Přemýšlela, jestli má vyběhnout po schodech nahoru a zazvonit na paní Královou, nebo raději sejít dolů a zatukat na paní Horkou. Ta ale chodila před polednem na procházku, aby jí při obědě lépe trávilo. Vyšla tedy nahoru. Zvonila jednou, dvakrát, třikrát, ale nedozvonila se. Zkusila tedy sejít dolů. Možná už bude paní Horká z procházky doma. Nebyla. Mezitím si ale paní Boženka všimla nějaké maminky s kočárkem.